

Holott álmélkodást kelthet bőven az a karrier is, amelyet az eperjesi kisfiú befutott az első kassai koncerttől a világ valamennyi nagy koncertterméig. Édesapja ezredesorvos volt s úgy vélte, ha már nem szerez sarzsit a fia, a civil életben minimum bankigazgatónak, vagy ügyvédnek kell lennie. Az ifjú Herz Ottó — akkor már jó néhány hangversennyel a háta mögött — államtudományt tanult s elvégezte a Wiener Handels-Akademiet. Szülői közbenjárásra bekerült a Magyar—Olasz Bankba Budapestre s noha úgy számolt, mint ma egy kompjuter, kidobták az állásából. Azért írom le ezt a kissé durva szót, hogy „kidobták”, mert ő maga is ezt használja, méghozzá bizonyos kedvteléssel, ami teljesen érthető. Sőt. A világban levő dolgok bizonyos megnyugtató rendjéhez tartozik, hogy az igazi művész rossz hivatalnok s rossz kereskedő legyen.

Még abban az évben, 1924-ben — a „kido-batás” esztendejében — nagy sikerrel szerepelt a Vigadóban, a fiatal Zathureczky Edével közös hangversenyen. Nyomban ezután a kitűnő Wagner énekest, Paul Bendert és a világhírű Piccavert kísérte. Azután már rakétaként röppennek a zenei világban csillogó nevek: Jan Kubelikkal dél-amerikai turnéra ment, Francescattival — akinek édesanyját Paganini egyik növendéke tanította s így bizonyos démonikus varázs átszámazhatott Francescattira is — európai körúton volt. Ugyancsak Francescattival került az Egyesült Államokba, s hamarosan az a megtiszteltetés érte, hogy a New York College of Music tanára lett. Közben egyik koncert a másik után: William Warfield és Leontyn Price Porg and Bess társulatával utazta be a világot, majd évekig kísérte a rika fényű hanggal megáldott koloratúrszopránt, Grace Moore-t. Guiseppe de Luca Bécsből telefonált érte, hogy azonnal utazzék Prágába — az ő zongorakíséretével szeretne énekelni.

És itt a toll önkéntelenül megáll egy pillanatra. Vagyis, tesszük fel tétován a kérdést... mindig „csak” kísért? Soha nem adott önálló koncertet?

S most nagyon komolyan és ugyanazzal a